

Arrest

nr. 155 257 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 5 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 45 208 van 22 juni 2010 de beslissing van de commissaris-generaal bevestigt.

Op 1 juli 2010 wordt verzoekster ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 september 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 oktober 2010 de beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 16 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 17 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest 58 104 van 18 maart 2011 het beroep verwerpt.

Op 22 april 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen. Op 26 mei 2011 is de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 24 februari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij die aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 april 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.02.2012 werd ingediend door:

S., S. (R.R.: ...) Geboren te Baku op (...)1970 Nationaliteit: Azerbeidzjan Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie - met name dat betrokkene sinds juli 2009 in België verblijft, dat zij inspanningen zou doen om Nederlands te leren, dat zij een inburgeringscontract heeft ondertekend en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij gebruik maakt van het openbaar vervoer, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt - vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkene - in afwachting van haar asielprocedure - haar tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Verzoekster diende een eerste asielaanvraag in op 31.07.2009, die werd afgesloten op 24.06.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 09.09.2010 diende verzoekster een tweede asielprocedure in, die werd afgesloten op 12.10.2010 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar diezelfde dag betekend. Verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 07.07.2010 en 12.10.2010. De duur van de procedures - namelijk 11 maanden voor de eerste asielprocedure en 1 maand voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Vervolgens maakt betrokkene zelf de keuze om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen op 15.04.2011, waarbij zij op 26.05.2011 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag 9ter. Betrokkene is op de hoogte dat dit verblijf haar mogelijk slechts tijdelijk wordt toegestaan. Het feit dat verzoekster nog steeds in België verblijft en zich verder geïntegreerd heeft, is dan ook geheel te wijten aan haar eigen keuzes, waardoor dit geen grond kan vormen om haar een verblijfsregularisatie toe te staan.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft en het argument dat een terugkeer een verbreking van de sociale banden zou betekenen, dient opgemerkt te worden dat verzoekster voorlopig niet gevraagd wordt het land te verlaten. Bijgevolg zijn deze argumenten niet diensten en kunnen deze geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsmachtiging toe te staan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat de aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. De in de bestreden beslissing geciteerde motivering is echter niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

De beslissing d.d. 14 maart 2013 stelt:

'De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie - met name dat betrokkene sinds juli 2009 in België verblijft, dat zij inspanningen zou doen om Nederlands te leren, dat zij een inburgeringscontract heeft ondertekend en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij gebruik maakt van het openbaar vervoer, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt - vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkene - in afwachting van haar asielprocedure – haar tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.'

De 'motivering' is niet alleen zeer summier, ze is tevens algemeen.

Enkel stellen dat de aangehaalde elementen geen grond vormen om een verblijfsregularisatie toe te kennen is op zijn minst onvoldoende. Verzoekster heeft er het raden naar waarom deze elementen onvoldoende zijn. Zij wordt in het ongewisse gelaten omtrent de precieze reden van weigering.

Deze motivering is bovendien de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

Verzoekster neemt echter geen genoegen met deze algemene formulering.

De motivering uit de bestreden beslissing mag dan objectief correct zijn, het is bovendien niet evenredig aan het belang ervan voor verzoekster. Zij heeft inmiddels in België het 'centrum van haar belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich eigenlijk op niets gebaseerd om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd. Er wordt immers enkel gesteld dat de aangehaalde redenen onvoldoende zijn zonder meer informatie te verschaffen."

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend dan beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om deze aanvraag al dan niet in te willigen.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in de voorwaarden is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in België in te dienen, doch dat deze aanvraag niet wordt ingewilligd.

Verzoekster betoogt dat de motivering onvoldoende concreet en precies is. Verwerende partij motiveert niet waarom de aangehaalde elementen onvoldoende zijn en beperkt de motivering tot algemene formuleringen.

In de aanvraag van 24 februari 2012 zet verzoekster 'ten gronde' uiteen dat ze het Nederlands goed beheerst, het traject 'Maatschappelijke Oriëntatie' heeft gevolgd, gedreven is om zich te integreren, werkbereid is, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, gebruik maakt van het openbaar vervoer, recht heeft op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zowel zakelijk als sociaal en haar centrum van haar belangen is gevestigd in België.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan normaal beschouwd worden dat betrokkene, in afwachting van de asielprocedure, haar tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 7 juli 2010 en 12 oktober 2010. De duur van de procedures, namelijk 11 maanden voor de eerste asielprocedure en 1 maand voor de tweede procedure, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen is verzoekster in het bezit gesteld van een immatriculatie attest op 26 mei 2011 in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag. Het feit dat verzoekster nog steeds in België verblijft en zich verder geïntegreerd heeft, is geheel te wijten aan haar eigen keuzes, waardoor dit geen grond kan vormen om haar een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene beging nooit een inbreuk tegen de openbare orde evenwel wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft wordt opgemerkt dat verzoekster voorlopig niet wordt gevraagd het land te verlaten.

Verzoekster weerlegt deze motivering niet doch geeft integendeel aan dat ze objectief correct is. Verzoekster toont niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een uitgebreide discretionaire bevoegdheid beschikt om de aanvraag in te willigen.

In de mate dat verzoekster met het middel aanvoert dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins-, en familieleven en van het recht om te huwen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.4 Met de aanvankelijk bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar ongegrond verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een verwijdering van het grondgebied. Wel integendeel, in de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster niet wordt gevraagd het land te verlaten aangezien haar een immatriculatieattest is afgegeven in afwachting van een beslissing over haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Verzoeksters beschouwingen aangaande het verlies van haar privéleven in België zijn derhalve louter hypothetisch en bijgevolg niet dienstig. Zij kan een schending van de artikelen 8 *juncto* 12 van het EVRM niet aannemelijk maken (Rvs 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN